

nog, wat mijn vriend Karsemeijer in de a.r. *Rotterd.* opdischte: „Ons huidig buigingssysteem (is) ... de doorwerking van de zuurdesem van *heidense* [gespatieerd door K.] Renaissance en Humanisme, die gepoogd hebben, ... een dam op te werpen tegen de natuurlijke ontwikkeling van de taal” (14 Mei 1934). Vgl. aant. 71.

⁸¹ Taal van bijbel, kerk, godsdienst, van wetenschap en kunst, van redenaar, schrijver, dichter, van boek en brief, het wordt alles vergeleken met „de taal van het dagelijks leven”, daaraan getoetst, daarnaar afgemeten. Men kan al die andere „talen” schrijven, en spreken, als men wil — maar men moet het zelf weten, er is gevaar aan verbonden. „Schrijf zoals je in beschaafd gezelschap spreken zou. Wie zich aan die regel *houdt*, schrijft goed, ook al leert de schrijftaal-grammatica anders”. — Het „criterium van goed en fout (ligt) enig en alleen in het gebruik. Wat gebruikelijk is in beschaafd Nederlands, is goed”. — „Vormen gaan verloren, wanneer de spraakmakende gemeente ze niet meer gebruiken wil”. — Men moet „de kinderen beter leren spreken en ze dan laten opschrijven, wat ze zeggen — en *net zoals ze het zeggen*”. Kollewijn, *Over taalfouten en nog wat* in *T. en Lett.* 4, 241, 242, 239, 237, 244 (ook te vinden in zijn *Opstellen*). De dichters worden altijd met betoon van eerbied boven en beneden de wet verklaard; al de anderen, die durven afwijken, doorgaans met spot, minachting of zeker medelijden bejegend: vooral met zelfverzonnen malle zinnen doet men dat goed en goedkoop. De voorbeelden zijn overal te vinden. — Ter beslissing „over de vraag: beschaafd of niet-beschaafd”, ... „ga men na in zijn eigen kring, hoe men spreekt”. En het gevoel, dat iets „een beetje aanstellerig wezen zou”, bewijst, dat het niet meer deugt (niet *scheidde uit*, maar *schee uit*); t.a.p. 240.

⁸² Van Ham en Hofker a.w. II^a 121.

⁸³ *Taal en Lett.* 5, 20 (de algemeene kijk); de gevallen o.m.: *ikke*; *zulleme*, *benneme*, *'t is van mijn*; *hejje* [heb je], *bejje*, *wijje* [wil je], *kujje*, *zujje*; naast *schreeuwde-n-ie* [dat is blijkbaar zeer beschaafd] „met een plat tintje ook wel *schreeuwdie*”; *zullie*; *watte*. Ibid. 21-23. Vormen als *me* (bezitt. voorn.: mijn) en *di's*, *da's* hebben blijkbaar dat tintje niet meer; 27, 31. Maar in *Proeve* 51 weer ietwat onbeslist over *me*, met zelfde voorbeelden.

⁸⁴ Kollewijn. *Taal en Lett.* 5, 30; in *Proeve* 57 werd het handig gewijzigd in: „Die man, die zei”. Men lette ook op de komma!

⁸⁵ O.a. *Taal en Lett.* 4, 242 (Kollewijn, *Opstellen*³ 101); men